

ABONAMENTUL SE FACE:

In București la administrația jurnalului; era în districte prin biourile postale și prin corespondență autorizată, trimisă tot-o-dată și banii. — Seriozile nefrancate nu se primesc.

Pentru strînatate se adaugă portul.

APARE IN FIE-CARE DUMINECA

ADMINISTRAȚIUNEA IN STRADA ACADEMIEI No. 24.

ABONAMENTELE SE FAC LA INCEPUTUL FIE CĂREI LUNI.

PRECIUL ABONAMENTULUI ESTE:

	IN CAPITALĂ
Pe anu	20 lei nouă
Pe 6 luni	10 "
Pe 3 luni	5 "
	IN DISTRICTE
Pe anu	24 lei nouă
Pe 6 luni	12 "
Pe 3 luni	6 "

AVIS

Din caușă de boliță a caricaturistului, jurnalul n'a putut să apere Duminica trecută.

Vomă îndeplini însă în viitor acăstă lipsă pentru abonați.

CA UNU FELU DE EPIGRAMA

Hoșul jura

Și-apoi jură,

Vechi proverb de la bătrâni
Să vădită de minciină,
Căci vădurăm, bună Română,
Că ești de totu pe dosu;

Înței a jurat

Și-apoi a furat.

ASMODII

Mașile trecute unu concesionar d'ăi Regie Monopolului de tutunuri întăresc pe unu amicu d'ăi nostru.

Amicul nostru fuma.

— Ce tutun fumești? îl întrebă concesionarul.

— De contra-bandă.

— Ce fel? Totu Domnia ta *contra-bandist*?

— Acăsta este în principiu meu: a fi totu deuna *contra bandișilor*.

* * *

Unu ténăr se duse maș alătă-eră se mănușe în grădină la Stavri.

I se aduse supă.

— Déră acăstă supă nu e sărată nică de cum! dice ténărul.

— Se vedă, Domnule, — îi răspunse unu băiatu; — trebuie se dedămu pe mușteri cu bucatele nesărate, pentru că guvernul a prăpusu Camerei monopolișarea sărel.

* * *

Ce este maș ușure ca fulgul? vîntul.

Ce e maș ușure ca vîntul? femeia.

Ce e maș ușure ca femeia? Unu ministru.

Acăstă comparație o datorim lui Sphinx.

Acestu colaboratoru alu *Evenimentului* ne maș dă o ideiă de imitată:

Dumnul X... se urcă gilele trecute în Tramways. Lângă elu se urcă și o damă forte frumosă. În cale, X..., dupe obiceiul seu, începu a convorbi cu dama. Ea însă respundea prin jumătăși de cuvinte, fără a se supără de vorbele ce i se adresaă.

X... încurageată, începu a descrie starea inimel séle și turburarea ce a adusu *într-ansul* frumușeia vecinei séle.

Dama nu dicea nimică, déru părea forte precupătată.

X... continua, cându de o dată, la perioada cea mai patetică, dama bagă mâna în pozunarul despre vecinul seu, scote unu port-moneda și îl trece în pozunarul de cea lăltă parte.

X... rămâne mută și cu gura căscată. Déru dupe câteva momente, deschideștiu-i-se gura, se adresează către vecina sea.

— Ce felu, Domnă, dreptă cine mă iezi?

— Nu faci parte din partitul ordinei?

— El, și ce face cu acăstă?

— Partitul Dumitale, care ne guvernă, ori de câte ori ne vorbesce de iubire și de fericire, este ca se ne ia punga din pozunar!

* * *

Guvernul francesu, acum în urma novei legi comunale votată de Adunarea din Versailles, a numit primar la Mereval pe D. Artegnan. Acesta, ne spune *la République du Midi*, la 1869 Septembre 26, a publicat, totu ca primar, următoarea decisiune:

«Noi primarul Comunei Mereval,
«Vădându legea de la... etc. etc.

«Considerând că *musica instrumentală* este o provocare permanentă la desordine și o escitare la ură a cetățenilor unii contra altora, și că este de interesul nostru a opri aceste efecte, amă decisă cea ce urmează:

Art. I. Este oprită a se cânta în oraș, cîrciume, cafenele și alte locuri publice, fără permisiunea noastră.

Art. II. Este asemenea oprită de a se da baluri, soarele, concerte în același locuri fără autorizația noastră.

Art. III. Se voră dresa procese verbale, et. et.»

Recomandăm acăstă decisiune Domnului Lasca Catargiu, Domnul său care visăză neconveniul provocării permanență la desordine, se o aibă în vedere și se profite de densa, luându aceiași măsură dacă voiesce se asigure ordinea și sicuranța Statului.

Foiele streine ne spună că oratorul prusianu, care a cedită într-o adunare publică din Berlin unu estrasă dupe o făci americană în care se demonstră că origina familiei Hohenzollern este de origină jidănească, a fost achitătă atâtă de tribunalu cătă și de curte, și că acum s'a trimisă din nou procesul la Stetin.

Noi amă recomanda Domnului Bismarck, d'amă avea trecere la Domnia sea, că, dacă voesce o justiță care se-i satisfacă dorința, n'are de cătă se trimiță pe oratoru la vre unul din tribunalele noastre, și maș cu semă la celu din Pitești.

* * *

— Discursul ce aș înținut așă, — dicea unu deputat D-lu Carpă în bufetul Camerei, în ziua de 13 Maiu, — mi se pare că l'amă mai audiu și altă dată.

— Te asicură, nici o dată în luna lui Maiu!

* * *

Domnul L... băgase de curându unu seioru puținu camă naiu.

Intr-o zi, întorcându-se fără veste acasă, întâlnesc pe seioru în scară.

— Ah! Domnule, — îi dice elu speriatu, — nu te urca susu.

— Pentru ce?

— Îi suntu slugă credinciosă, de aceia te rogă să nu te urci.

— Nevasta mea o fi bolnavă reu... Pote că murită!

— Nu, Domnule.

— Da spune o dată ce este?

— Coconița este cu domnulă ală care nu-ți place Dumitale.

* * *

— Pentru ce s'aș grăbitu așă multă deputații din majoritate, — întrebă cine-va, — se votese repede încrederea ministerului la 13 Maiu?

— Pentru că erau dupe o năpte de petrecere la *Grand Hôtel*, și asteptați cu impaciență săra ca să reîncepă, respunse altulă.

* * *

Terminăm cu unu frumosu echo pe care îl datorim *Evenimentului*:

D. X.. bancheru bogat, vorbea în cantorul său cu unu zâafă, cându de odată copilul bancherului, ca de vră 13 ani, intra cu o chârtă în mână.

— Ce vrei tu? îl întrebă părintele.

— Îl aducu contul meu. Era cărtile ce amă

cumpărată: Virgil 5 lei; historia română 6 lei; chârtă, condeie, cernelă, liniă... (contală nu se isprăvea).

— Bine, bine, dice bancherul. Câtă e totă suma? — Nu e multă: 40 lei. Bancherul scote acea sumă și o dă copilului. — Déră copilul D-le te fură, — dice zarafuld! — Sciu fără bine, — respunse bancherul, — însă nu-i dicu nimic: astfel se formă!

SPAIMELE UNUI PRIMAR

Scena se petrece la un Primar din raionul Curjet de Focșani.

Primarul este foarte palidă, și din când în când își sterge cu basma marele brobōne de nădușială dupe frunte.

— Ce ai Dumneata, fițico? îl încrănește Dōmna primărescă. Te găsesc ciudat de cătă-va timpă!

— A! tu mă găsesc ciudat?

— Adică, nu; am voit să dică că te găsesc din potrivă tristă, gînditoră.

— Așa e, sufletul; sunt neliniscit. N'au cîtită tu prin gazete că s'a arrestat fostul primar de Brăila de către primul procuror din Focșani? Afurisitul astă de prim procuror nu vrea se sciă de nimic; dice că și face datoria.

— Și Dumneata crede că îl va veni rîndul?

— Va!

— Déră așă prietenii puternici în partitul ordinei și printre omenei de pe lângă guvernă. Apoi așă și puține parale ca se poftă scăpa.

— Amă, nu e vorba, și una și alta; însă și Petrescu avea bană, mai mulți de cătă mine; avea protecții chiar între ministri și era încă și deputat în Cameră unde făcea legă... încelegă tu, sufletele, deputat!!! și cu toate acestea afurisitul de prim procuror l'a pus la dubă!

— Atunci caută de-și regulăză socotelile ca, la casă de a veni vre o anchetă, să nu te găsescă compromisă. Ardele, dacă așă nisca chârtă cară te potă compromite.

— Chiar dacă așă da focă Primăriei, totușe se va găsi contra mea probe grozave cu care se mă trimișă la pușcărie.

— Scă ce? Dacă amă fugi la Constantinopole?

— Nu e reu; déru cum voi putea trăi acolo, pe cine voi însela, de la cine voi putea fura?

Sunt minute în viață omului în care îl pare reu că n'a trăit astă-felă ca se nu i se pătă impunită nimic!

— Mai cu sămăcăndă audă venindu-măna justiției. Brrr...

Elă tresare audindu-ușă deschidându-se.

— A! Escă tu, Marine! Nu te-amă chiamată.

— Apoi se vedă, cōne, amă venită se te găsescă, pentru că cōna m'a gonită așă diminată pentru o greșală de nimic.

— Cocōna s'a nășelată. Eă nu voi să te duci. Cătă așă tu pe ană.

— De cōne, Dumneata scă: 200 lei pe ană.

— Îlă daă 400.

Marin rămâne incremenită!

— Déru cōne...

— Vciu se resplătescă munca și credința ta.

Marin ese mulțumindu mereu stăpânului seă.

— Bine, frățico, tu escă nebună, — îl dice femeia, dupe ce plecă slugă; — tu singură te plângă necontenită de acăstă slugă și îmă dicea că la zea dintei ocasiune să-lă dămă afară. Cum așă diminată s'a purtată reu cu mine, amă credută că este....

— Nu este momentul de a da drumul slugilor tocmai acumă. Ele cunoscă toate tăinele noastre, toate afacerile noastre cu concesionarii, toate hoțele noastre de la Primărie: ei ne aducea lemnele din curtea Primăriei; ei ne aducea carne și zarzavatul din piață; pe ei i amă trimisă de multe ori se lă-a bană de colo și de colo.

— Atunci eă trebue se fiu silită se ștergă cismele slujnicii mele!

— Așă răbdare. Este ună momentă de criză, éta totu.

Slujnica, alergândă:

— Cocōne... coconită...

— Ce este?

— Coconită... cocōne...

— Ci spune o dată, ce este?

— Ună omă de la poliție.

— Hăită! m'a prinsă! strigă primarul.

Femeia sea îlă îmbrăcișie cu tinerețe și îl dice:

— Frățico, nu te voi părăsi nică de cumă.

Vomă merge împreună la pușcărie.

Agentul poliției intră.

— Domnule primar, dice elă...

— Sciū de ce e vorba. Suntă gata a te urma.

— Déră...

— Sciū pricina pentru care aș venită se mă aresteză. Tote explicațiunile suntă de prisosă. Acordăm numă câteva minute pentru a'mă lua câteva lucruri din cele mai trebucioase.

— Déră, Domnule primar, dice agentul polițienesc; eu amă venită numă se încheiu unu proces verbal, pentru că... sluga Dumitale a dată o palmă slugă d'alătură.

Primarul cădu în brațele femeiei săle, murmurându câteva cuvinte întrerupte de suspine.

— Acăstă spașmă în curându mă va omori, dice primarul, dupe ce plecă omul poliției.

— Frățico, îl dice femeia sea, dacă vrei se mă asculă, așdemă se mergemă în altă parte de aici.

— Tu așă cuvîntă. Déră unde se mergemă (Dupe câteva momente de gîndire). A! amă găsită. Se mergemă la Pitescă. Acolo e ună tribunală cum se cade, care achită pe primarii de condițunea mea. Acolo nu maș avemă frică cându vomă vedea agenții polițienesci.

— Bună! Plecăm la sfîrșitul septembriei.

— E prea târziu.

— Astă-dăi, dacă vrei.

— Mai bine! Ah! în ce timpuri trăimă și în ce locuri. Aici nu poți se înseli și se furi fără se fi urmărită de acelă prim procuror de la Focșani.

— Și acăsta se numește libertate!

MONOPOLUL SĂREI.

Proiectul de lege depusă în Cameră pentru darea în exploatare la streină a minilor de sare, avându-ore care asemănare cu proiectul omeneilor de sub Regulamentul de a se da minele de metalu în exploatare Rusiei, ne-a facută se căută și să publicăm poesia Domnului Eliade Radulescu, *Măciușul și florile*. Acăstă poesiă, pe cătă se sciă, a contribuită foarte multă la cădereea acestui proiect. Credemă că va contribui și astă dată a deschide ochii deputaților, chiar celoru mai bine voitori pentru guvernă.

De și Guvernul a declarat Jouă că retrage proiectul, totuști aflându că îlă va reduce modificări, credemă că poesia nu este de prisosă.

O înserămă déru aci:

MACIAȘULU ȘI FLORILE

Ună măciușă ghimpăsă sălbatică

De prin locuri depărtate,

Nodurosă, răiosă, iernatică,

Smulsă de crivăje turbate,

Aruncată într'o grădină,

Avușă, roditoră,

Vrea să prină rădăcină

Între floră miroșoare.

Piră avea pe lângă sine,

Buriană blestemată

Ce se năște în mij de vine

Inclăstată, îngăsată,

Și tărâmă nășelenescă,

Ilă usucă și-lă stârpesce,

Stinge nemulă d'ori ce flori,

Suge suculă din liveade

Fructă, legume abia vede

Muncitorul cu sudore.

Astea toți le sciă prea bine,

Dar măciușă mărcine,

Sciă că nu e de vră mană.

Specula dă întru sine

Să-șă dea nume cu pomană,

(Căci la dănsul suvenire

Va să dică pomenire).

Dice dă că e de viață

Trandafirilor faimoșă

Să se bucură lelija

Și flăcăi năzuroși.

Ingămfată dă luă mărimă,

Ca ună semnă de nobilime

Că se trage de la noadă,

Și că simte, pătimesce,

Lă folosă obștescă găndescă,

Își puse să-ună of în coadă

Nodurosulă mărcine

Și credu că-i stă prea bine.

Of! Incoace, of în colo,

Of! grădina resuna,

Floricele curiose

Una p'alta se 'ntreba:

— Trandafiră se fiă, lele?

— Nu e trandafiră, surat'ō;

— Va! de noī de floricele!

— Ce-a mai fi de noī, cumnat'ō?

— E măciușă, lua-l'ară naibă,

Violele strigară,

E semnă rău, ca scaiuă, sgaibă!

E sălbăticie 'n Tără.

— Suroră bune, Dumneavă-văstră,

Nu vă temești, surat'ele,

Rujă noī din firea năstră

Si noī facemă floricele:

Sunt d'o lege 'n astă tără

De Domnul blagoslovită,

La sporă mare vă invită

Viața mea de din afară.

— Mai măceașă, mai măceașă,

Mai spioane, mai plosașă,

Dă-ne pace și te cară,

Dute Draculă din tără,

Ești ună procluță mărcine,

Nu ne-aducă tu vre ună bine.

Pirulă ăla e rea piață

Unde-apucă de 'ncubeză

Bagă nasulă, sfidelescă,

Sapă loculă găurescă.

Dă-ne pace și te cară,

Du-te Draculă din tără.

Intr'acestea etă vine,

Grădinarul să așeze

Binișoră pe mărcine,

Si 'ntre floră să-lă incuibese.

— Nene, tată grădinare,

Ia găndescă-te mai bine,

La primejdia cea mare

Ce-a să facă c'ună mărcine.

Floricele strigară

Noi scimă rîvna încocată,
Scimă sudoreea läudată;
Prejuimă sciința mare,
Nene, Tată Grădinare;
Ci Măcesulă e ispită,
E semânță de gîlceavă,
De dihonie cumplită:
Vați de noi, și dă ta slavă!
Tipă'lă peste gardă afară,
Mérgă Draculu din Tără,
— Floriloră, tăcești acolo,
Că vă dați cu sapa 'n capă;
Amă făcută odată grăpa
Ş'acumă *cinstea* voiă se'mă scapă.
Cea-am făcută nu se desface;
Pân'acumă nu s'a mai dată
Grădinaru se céră sfată
Dela floră; și dați-mă pace.»

Grădinarulă ostenită
De atâta gîră multă,
Sapa ia, nu mai ascultă
Și s'apucă de sădită.
Cândă totă vîntulă de apusă
Face-o vijelie mare,
Unu vîrtejă rotescă tare,
Și măcesulă sboră susu!
Peste capă și'lă invârtescă,
Ameșită și'lă răsucescă,
In bucăți și'lă împărtescă
Si la Draculă și'lă trăntescă...
Și'n grădină pace bună:
Grădinaru cu floră aduna
Unulă sudă și lucrează,
Alta câmpul însmâlțează;
Unulă sapă și plivescă,
Alta fructulă înșutescă.

Grădinare, Grădinare,
Vejdă de Piră a te feri
Că își face muncă mare;
Fugă de of cătă vei trăi.
Floriloră, luană aminte,
Floră nevinovate fiți;
Nu prea cerești eră cuvinte,
Că nu'n tôte nemeriti,

ASMODEU LA TERA

LIMBA ȘI ACADEMIA.

— Da ce-ați tu, mă, Dêrmotine, dă ești așa pălită și hiravă? Oră te céră nescăi-va friguri? Parcări părăsită pă focă!

— Cumă să nu hiu, vere! Bășicătule, pălită, hiravă și părăsită; cum să nu 'mă hie mie cu ciudă, cu 'ntristare și cu necasă; și cum să nu 'mă ghie mie arsură din capă cheptulă și dăspire inimă, — că, uite mi să 'ncleștești fălcile cândă vorbescă, și dă săpte șilișore nicăi nașură, să dică, n'am pusă eu pă limbuliță mea; și uite, vere, piotescă, mă topescă după picior, stați năucă și nu mai știu încătră să nu mai apucă. Să mă dați dă mală, nu mă 'ndură dă biată Stanca; să mă dați pă gârlă, cine să 'mă pască bouleni? Să m'aruncă în fântâna lu Coman, să pângărește apa și o să rămăia părăsită din pricina mea; să mă spenđură, ferescă-te Dumnegeu, preget pungi să mai dați pa-spre-ce bană dă-i mai pă sfără dă la negușoră. Eaca, vere, rău așa, rău așa, — că și spui că la Măciușă lu Ristosă; bine dă tine 'ncăilea, că ești burlacă!

— Oră ați dătu dă vrăo belea, oii dă năpasta, oră dă șugubină? Spuneți păsu, cuscre, n'ascunde dă mine — căcău mă și dă copilă, vorba ăluia: nu 'să flăcă, să latru géba, oră să trăncănescă ca măra stricătă, oră să hodorogescă ca hălu cară din bătătură — că 'mă zace, uite-lă, ne-ună dă la Stă-Măria a Mică.

— Ești creșă, vere Bășicătule, — să te creșă scete Petre, — că hi 'nburtă mea o pârnăe dă ale mari dă amară și dă venină: numă Dumnegeu și ste cîte supărăruri stă 'nchegăte în pîleia și 'n cheptu rumânuș; și să nu-ți dea, Drăguș, cătă poți răbdă.

Apoī ecă rahila mea; — să 'mă trăescă și-ală meū și-ală dumitale, — an-de Voicană, băelu meū, că lăi văduță maă astă vară ce da din elă, cum era dă năsdrăvană și cumă ciupă fetili 'nglumă. Cheltuită, vere, ca totă omu, cu elă, ca lă 200 dă iușari și 40 fără trei dă ruble, — că bană e găonești, văduță, fuge din pungă ca argintu-ghiu oră ca găndurili priotesi. — Lă dusă, vere, la cară — 'năpărli-i-ar sufletu dă săpte oră în noptă cui

mă pusă la cale 'ntăi, să lă ducă în streină; și, acolo a lăcomită elă, vejdă, și cătă măldără dă carte trebue să hi rumegătă, bătulețu, dă 'nvăță totă pénă la glesnă, pénă la ghenuchă și acum să ajungă pénă la capă cheptulă cărăi alii mară, — că 'mă spune o lume totă dă laudă părătu elă și dă mulțumire bună. Cartea, vere Bășicătule, n'ar hi rea părdalnică, — că știe a citi și popa, și premaru, și consilii, adicătele, vorba ghine, aleșii satului; — da să cade, să-i căpă rostu și vacu ei; și, să nu grămadăști în bietu capă tôte flăcuri, și tôte scârbili, și totă mucigaiu, și tôte treziturile, și tôte mărdăgeliile din lumea-asta, dă ești acuma.

Da nu pricepă ești ce neamă dă carte să hiăia, care a stricăt mintea lu Voicană, ală meū — să mă trăiască. Să lu vejdă: nu mai e ăla; mi lă pocită rău, s'eracu; întorce ochi, scote limba, vorbiește stricătă — prăpădenie — și pată are farfurii în căpă, și cândă calcă, merge mierău. Auți c'acuma l'ar hi suită tomna 'n glasu-ăl mare și-dă leje nește hăia, care s'adună căte-odată în Scăla-Mare, dă este păste drumă dă unde era biserică răposatului sfete Sava. Acolo, vere Bășicătule, pasă-mi-te, dice, că hăi cărturarii au adunată tötă limba dir jera astă și s'au pusă cu barda pă ea, și-o tae, și-o 'ncurcă, și-o schilodește, și o pună 'nlanjură, și o canonește, și o bate, săraca, peneș-î esu ochi din capă: ieă crucești-te, cândă-î-așă spune că ești scōseră cărăi dă grămatică unde arată căte halea tôte. Dică, că vorba ploscă a născută din vorba cloșcă, pentru că amândouă sunt cam gogonește; că din vorba apă, pisată și vîrtoșată, a ești vorba épă albă; că, daca scrii făcălești, să cade a citi banișă și să 'nțelegi căpăună, totă aceașă vorbă. Din cuvântulețu cocoșă, cu hăripili tăiate, cu crăsta bătută și cu coda smulsă, răsare vorba cocoloșă; că, dă la moșă, strămășă, odrășlește cuvintele coșă, cocășă; că, dă la vorba broșcană, avemă vorba cloncană; că, din napă tărtălești, prin spurcata băsdecară, otăghește vorbele capă măldărești. Din slană (slanină) afumată, esu vorbele, blană mursicată; că de la potcovă, pornește cuvântul marcovă; din indrușaim, ghine vorba Irusalim; că, din devlă lătărești, prin cloacire cu cuvintele pepene lăptosă, avești vorba minte crăea; că gobernă, ghine dă la cernă; din drăgulă caldă, pără din pricina gerului dă fu astă érnă, a stăpătă vorbele: brăgulă reș; vorba terciă oră tacismană, ne dă cuvântu capsoman; că dă la sulă și brăscă, prin multă ismenelă, pără că fură bolnave dă năjitu, născută tărășu-grăpișu cuvintele: căciulă și fedelești; că dă la vorba cercei, trebuie să ghiă vorba dăsagă; că, vorba traistă, sămăna la rădăcină cu vorba radașă; că dă la códă, ese vorba vodă; că, din cașcaval, a venită vorbele: hartal, vală, hartapal și balamal; că, dă la cuvintele tontoroiu și cépă, luară incepătă cuvintele: furcoiu și fépă; că, dă la ișe și crăie, veniră cuvântu momișă; că, din surtucă, este vorbele: mucă și cucă; și din cuvântu gavană, avemă toroipană; că, dă la flămuc, prăjit cu mierte herte, este vorba papuc; și dă la cuvintele opă-î-șopă-î, naște buricatele vorbe: malaiu, pastaiu, jiragaiu, troscotă, clopotă, mamaligă, călină, laptucă, și tufă 'npușcă, tufă 'n pungă, tufă 'n capă!!! Bagă sémă, aste două din urmă suntă maă prăsilose și dă cătă dolfa popi, — că fată căte patru-deci dă cotei botesăi cu smagă dă gramatica hăloră dă la sfete Savu.

— Săracu, Voicană ală teu, cuscre Dêrmotine, pă ce măni ajunse elă. Cu rău 'mă pare, mă ciudescu, că n'am putere — că ești și lășu tămădui — vorba ăluia. Vejdă cum să lipi dă elă pustia aia dă limbă! Ia dăscăntă?

— Mai vorbiești? Ce nu i am dată; a bătută căte buruenă tôte; l'afumaiu și cu érbă roșie, și cu érbă mare, și cu rădăcină dă avramăș uscate, și cu foii dă paltenă vrăjite și cu rachiū dă ismă; i-am dată cu bobii l'alde baba Stoicana, — că mă e cumătră; l'amă băgat și'n vase, a căpută și la daruri patru veră d'arêndu, am dată și sărindare părătu elă și tot nu-ți pociu scote ești *limba aia* din capă. Ia să lă chitemănu, vere Bășicătule și fă-te a lă intrebă ce-va, să vedem nu s'o hi mai intremădu, nu 'să o hi vinită în hirele lui.

— Să te-auă Dumnegeu!

— Mă, Voicană, tată mă, scolă d'acolea, c'a vi-nită Nen-tu Bășicatu.

— Da ce măñancă tu mă, Voicană?

— Eu mancu mamaligută cu brendia si me culcu pre patulu de flore fromosa si mundra.

— Da te-ai stricăt rău, flăcănești! Multă te ţine?

— Domnudie se me lierte, co unulu den duoi suntemu bobleti; eu am impungutoria dorere, candu vedu pre filii nostri români, teranii baltareti si montani co nu percepă neci ce insemediu malaiu

malaietă, neci tera bona de semenatu si neci mălungine rubra; și me minunediu, candu me gan-descu la strabonii seu stramosii mei, cum esau eli inveniatorii infroscati: ma peno si pulii de galina, de gasca si de cucuvalia erau nepoti sci-entiei.

— Mă, da rușinădă-te, Voicană, mă? Ce totă floncănestă geaba așă?

— Iu juăciu meu, pone la adunce betranetie debue se remanu immuritoriu, bonu lucratoriu facutoriu si dicutoriu de covente limbatică; și curandu din opencariu, negostoriu, logofetu, me voliu face inaltu inaltisoru si usioru ca petră de mora oru ca penă de cotiofena: ti juru acestu-a pre capulu meu; pentru co neci usturoliu n'am mancatu neci gula nu mi mirose.

— Mă, da ieă-ți séma, Voicană! Cin' te-a pro-copisită cu limba astă țigăneșcă?

— Ride draculu (Aliutia) de palumbe negrisiore si pre sene nu se diaresce; scote-ți antanu gonoliu din ocliu teu si apoi berna din celu-a alu meu. Dero se nu ve superati pre mene deco sum fortele aperatore alu calcaniului, alu cotoniului, alu furconiului, alu porconiului, alu nationei, alu cascătionei. Si eroi dicu se nu ve inbusnati pre mene co nu sum in-capu-tinatu si nu me rosescu, si nu me rosinediu de trudosa, gretiosa si de poterea petiorelor, ce am prensu, de candu ambulu cu petiorangele de limba nationale, pre carele voliescu se ve o dău se o mancati copta, pragita si ferta; coci nemene dentre D-vostra cu una plena invertitura de condeliu, nu a scosu imperatesca orthografia; si bracia mele se stracora pren diu-metati de pericli ca se are cu araru terin'a terei terinate a nostre, de la Brasieu, si de la Sebiniu, si de la Sellatina, pone la Marea Negra, si la Tissea, si la Aluta, si la Danubiul in'mania. Si șanitosu fiendu, se semenu pre pamentulu nostru in-treguletiu sementia de ordiu, de ovediu, de fasuleca, de rapitia, de sacare si de dovleti. Eroeu se me preambulu de guttu cu una dominisiora pren semenaturie; se i dău cerasie, si visine, si noci, si castravetiorii, si in acel-asi tempu, se o inveniu se vorbesca lemba paseresca, incepundu cu numeratoria gogosielor de tufa, dice, cinci-spre-dice siepte-spre-dice sierpi navelira asupra genucliu meu si era se mi rodia orecliele amendoue, de nu me custodiam senguru sengurelu si de nu mi aduceam amente co sum ensumi respondatoriui pre persona mea.

— Mă, da ești numa bună dă legată; în capu teu Voicană, balamug intregă.

— Macaru co tintiarii o facere bocana, ero eu pre de ovă, dero treca merga, voliu se casionu cu gula pre diurnalii, co se ni se compere si rescompere eu pretiu maretii opusule nostre de elegante stofa de limba; si la ingrasiatu vacelor, ti voliu donna pentru acestu-a una vitela; să ti dău se bei direptu tractatione una aqua spumosa sau una libra de vinum alutense spumosum albante de Acidava.

— De, Neică Dêrmotine, — vorba ăluia, — nu e nebună cine măñancă săpte banișă dă *limba d'aină*; e nebună cine i le dă. Si d'oră mai hi în țara astă mulți ca flăcău D-tale — că n'ar hi să m'ameșteciu — să spuie căte ispasuri si blagoveșteni tôte, cătă grauri lați și boi vărgări, — să eră, — păi atuncea, ne am potopită d'ună capă: ne cumetrește ucigă-lă tămăia!!! Știu una bună? Ia dădă-lă să vorghiască maă bine ca la noi, nu ca la ei; și se dică mălaiu prăspătă prospețelă, pusă, tocătă pă tălerelă; oră și, și pă mălaiu; oră mișă, mișă cu ochi 'nchișă, presculaiu mălaiu. Iea bagă-lă trei stămăni în oboru premarulu; ieă nu-i mai da legume și hertură, și ieă nu-lă maă lăsa pă măna hăloră carturari, dă-i pociră mintea cu *limba loră*, să vejdă cum să maă intremădă. Nu-ți bagă sémă, că să face — spurcatu —; și nu-lă pricepuș, — mișelu că *limba aia* a lui are draci în ea?

Să ne păgiască Dumnegeu dă maă rău: mestecatu limbilor prin scădere minșilor!!!

JUPITRU

CIRCULU SUHR

Duminică, Lună și Marți reprezentațiuni de doue ori pe zi. Cele de dimineață cu prețurile reduse. Cele de seara cu prețurile obișnuite.

Cestiuni financiare

Ministrul. Ești amău calculile mele. Pentru mine două și cu două facă cinci, eră pentru țără facă trei.
Evreul. Dică deă, m'ăi întrecută în calcule și în speculațiuni!

Pe Boulevard

LITH. JUNIMEA

Femeia. (Către companiona ei). Da e prostă cum se cade nămătulă ăsta. Ești să daă cu cotul, și el să îmi dice franțuzesc: *se ne gombrand ba!!* (Nu înțelegă de locu.)